

ligt at spørge: Hvordan ville det så have været anderledes, hvis det havde været socialdemokratiske regeringer? Det var mere det, jeg spurgte til.

Alle snakker om, at EU skal være en politisk kampplads, og når man så spørger om politisk indhold, så får man aldrig noget svar. Hvad er det for værdier, der klart og tydeligt ville have været med, hvis Socialdemokraterne havde haft mere magt, som ikke er med på nuværende tidspunkt?

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

**Jacob Buksti (S):**

Hvis det var sådan, at hr. Søren Søndergaard, skal vi sige, positivt havde lyttet til det, jeg sagde, så ville hr. Søren Søndergaard jo kunne have hørt, at vi faktisk mener – og der tror jeg vi deler synspunkter med også Enhedslisten – at man kan bruge EU til en aktiv indsats for miljø, arbejdstagerrettigheder, forbrugerbeskyttelse, spørgsmål om en progressiv ændring af landbrugspolitikken og endelig en mere offensiv satsning på en beskæftigelsesindsats, som går over grænser, med udflytning af arbejdspladser, alle den slags ting, så man på en eller anden måde har en social dagsorden. Det tror jeg også hr. Søren Søndergaard ville være interesseret i.

Endelig blot om forslaget til vedtagelse: Vi deler fuldstændig en række af synspunkterne. Til nogle af punkterne vil jeg sige, at der havde det været en fordel, hvis Enhedslisten forinden havde taget kontakt til os andre. Derfor vil jeg ikke kunne give tilsagn om, at vi stemmer for, for jeg mener, at der er en række ting, herunder f.eks. hvordan eventuelle midler skal tildeles, hvor min holdning nok vil være, at hvis det endelige var, man skulle ind i det, så skulle de nok tildeles, som de plejer at blive det.

Jeg mener altså, at der er en række problemer, og derfor ville det have været udmærket, hvis Enhedslisten mente det her alvorligt, at de så havde taget kontakt til os på forhånd, så vi kunne have forholdt sig til det. Nu bliver det sådan et eller andet skud fra hoften, men det må vi jo vurdere.

**Fjerde næstformand (Aage Frandsen):**

Så går vi videre i ordførerrækken, og det er hr. Søren Krarup.

**Søren Krarup (DF):**

Det er tankevækkende, at hver gang der tales om et nationalt kompromis her i landet, så sker det i forbindelse med en opgivelse af den nationale selvstændighed. Vi oplevede det i 1993, hvor den danske befolkning året før havde sagt nej til Maastrichttraktaten og således understregt sin vilje til at leve i et Danmark, hvor ikke en overnational union, men danskerne selv skulle bestemme. Så gik politikerne sammen om en aftale, der ophævede det danske folks nej til at afgive national selvstændighed, og sandelig om ikke denne antinationale aftale fik betegnelsen et nationalt kompromis.

Så fik vi en ny folkeafstemning, selv om den forriges tale var ganske klar og tydelig, og så lykkedes det at lokke danskerne til at sige et lunken ja til dette såkaldte nationale kompromis.

Nu står vi i samme situation, men endnu mere udpræget, for det udkast til en ny forfatning for EU, Den Europæiske Union, der foreligger, er jo endnu mere overnationalt eller antinationalt end tidligere traktater. Det er mig ubegribeligt, at man vil bestride det.

Hvad læser vi i den nye EU-forfatning? At EU-retten har forrang for medlemsstaternes ret, artikel 10, stk. 1. Der røg grundloven sig en tur.

At EU har kompetence til at gennemføre en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder gradvis udformning af en fælles forsvarspolitik, artikel 6, stk. 4. Der røg Danmarks politiske handlefrihed sig en tur.

At Europa-Parlamentet udøver den lovgivende funktion og budgetfunktionen sammen med Ministerrådet, kapitel 19, stk. 1. Der røg Folketingets lovgivende suverænitet sig en tur.

På det ene område efter det andet ser vi samme mønster, nemlig et stadig mere overnationalt EU, der i stigende grad snører sine medlemmer ind i overstatslighed, samtidig med at danske EU-partier finder sammen i nationale kompromiser.

Viggo Hørup sagde i sin tid under forfatningskampen, at vi burde have et systemskifte alene af sproglige grunde, sådan at danske ord igen fik deres egentlige betydning tilbage. Det samme må vi sige i dag.

Et nationalt kompromis består i en beslutning om at bevare og forsvare Danmarks nationale selvstændighed. Det er, hvad der ligger i det danske sprog. I stedet oplever vi en politisk aftale, der blev sluttet mellem EU-partierne og nu altså også med SF's deltagelse, og at man bruger sproget til at skjule virkeligheden og under na-